

Extrait du CGTCatalunya.cat

<http://aficccat.org/spip.php?article12462>

Conflicte i política

- Actualitat - Articles opinió -

Date de mise en ligne : dimecres 31 de maig de 2017

CGTCatalunya.cat

Tossuda. Entre moltes altres coses, així és la realitat. És a dir, el món és com és. No com voldríem que fos. Aquesta obvietat sovint l'oblidem i preferim imaginar-nos una realitat on ens sentíssim més còmoda, encara que no encaixi amb la que realment existeix. Una altra versió d'això és quan apartem la mirada o, simplement, no mirem allò que ens fa por veure. Tothom ho fem, en diversos moments i situacions, tant a nivell individual com de manera més col·lectiva. Jo, per exemple, acostumo a no mirar gaire els meus extractes bancaris. Però la tossuda realitat se m'acaba imposant, de manera inevitable, molts cops quan a mitjans de mes veig que la màquina dels ferrocarrils em rebutja la targeta de crèdit quan intento comprar una T-10. I ja m'hi puc posar fulles, el món és com és i la meua situació econòmica és la que és.

Potser us preguntareu què persegueixo amb tot aquest rotllo. Doncs vull parlar de política. De la política entesa com l'acció col·lectiva per modelar el present i construir el futur. Bàsicament de la nostra tot i que, d'acció col·lectiva per configurar el món (i per tant política), també n'hi ha molta que es fa al marge i en contra nostra. Quan parlo de política nostra em refereixo a aquella que des de la classe treballadora, des de les classes populars, duem a terme per intentar resoldre els nostres interessos, millorar les nostres condicions de vida i, en definitiva, canviar el món. Generalment la fem des de moviments socials formats per col·lectius diversos, entre ells en teoria els sindicats i a la pràctica només alguns sindicats.

Sempre ens hem trobat en una dicotomia, quan hem fet política. I em temo que ara, amb el miratge de la nova política i altres opcions institucionalistes, aquesta dualitat s'ha reforçat i penetra fins el moll de l'ós de molts debats dels moviments socials. Es tracta d'estructurar els nostres plantejaments, estratègies i programes d'acció col·lectiva o bé a partir del conflicte o o bé sobre la base de la cerca de consensos en la diversitat. M'explico. En relació la segona opció darrerament hem vist un renaixement de discursos "ciutadanistes" i democràtics que acaben entrant ben endins dels moviments socials i les seves pràctiques. No és un procés gens neutre ja que, també ho estem veient, acaba portant a acceptar com a propostes polítiques vàlides aquelles que comporten millores puntuals en determinades condicions que generalment es circumscriuen a parcel·les molt reduïdes de les classes populars. A la gestió que des de la nova esquerra es fa de diversos ajuntaments, ho veiem. O dels sindicats majoritaris, i sovint els no tan majoritaris, de moltes situacions laborals. En la mesura en què l'objectiu és resoldre un problema (aconseguir una zona verda, evitar un desnonament o un ingrés a la presó, mantenir el preu de l'aigua o reduir l'afectació d'un ERO), les vies per assolir aquesta finalitat deixen de ser massa rellevants davant del seu resultat. I aquí el Poder (l'estat, el capital) tenen la paella pel mànec. Obrint puntualment l'aixeta faciliten a aquestes vies èxits puntuals que es poden vendre i, així, defensar-les. Són ells qui ens els donen, no nosaltres que els hi imposem.

Però, com deia, la realitat és com és. Per molt que no ens agradi, les taxes d'atur de barris com la Palma Palmilla de Màlaga o a Sant Roc de Badalona (per posar casos de dins i fora els Països Catalans) dupliquen o tripliquen les dels centres de les seves respectives ciutats. I l'esperança de vida dels seus habitants és més de 10 anys inferior a les dels barris amb rendes més altes de les dues àrees metropolitanes. Al respecte, podríem anar esmentant molts exemples i encara ens quedaríem curts. Tot plegat és el resultat d'una realitat que, malgrat no ens agradi, és la que és. La d'una part de la humanitat que monopolitza els mitjans de producció de riquesa mentre una altra, la immensa majoria, en el millor dels casos treballa a canvi d'un salari per a produir aquesta riquesa. Aquest conflicte que vertebrava les societats actuals es concreta en innombrables situacions on els interessos de la majoria, els nostres, entren en confrontació directa amb els de la burgesia. Quan es planteja la construcció d'un port esportiu destrossant 1 km. de platja "salvatge". O quan algú defensa fer un nou mitjà de transport públic transferint la gestió a una empresa privada, o el rescat dels bancs amb diner públic, o legislar una llei d'arrendaments urbans com l'actual, o degradar l'actual sistema de pensions públiques, etc. Són interessos contradictoris. En conflicte. O ells o nosaltres.

Crec que som moltes persones les que pensem que la millor manera de definir estratègies per actuar, tant en el plànol individual com el col·lectiu, és partir d'una bona percepció de la realitat. De les condicions en les que ens trobem, de quins mitjans tenim, de què volem aconseguir i de les possibles conseqüències de les nostres accions. Quan reivindiquem el conflicte, a l'hora de construir les nostres propostes polítiques, partim d'aquest fet. El conflicte

existeix i ara mateix vertebrada els estats i les relacions capitalistes arreu del planeta. En conseqüència, qualsevol actuació nostra comportarà la reacció de qui es situa a l'altre pol del conflicte. La nostra política s'oposa, i nega, a aquella que es fa en contra nostra. Em temo que un punt entremig no existeix, per molt que sovint faci basarda pensar que la realitat és estructuralment tan crua.

En aquest sentit, la deriva de la nova política cap a formes de negació del conflicte és nefasta. Primer, perquè aboca als moviments socials a una política centrada en els resultats que a la curta i a la llarga impedeixen construir la nostra autonomia en l'acció política. En la mesura en que no s'ataca el poder polític i econòmic generant conflicte, l'obtenció d'aquests resultats dependrà de la voluntat de l'Estat i del Capital de facilitar-los. Una mica com qui demana i obté (o no) una almoïna. Segon, perquè en esquivar una confrontació directa ajuda a mantenir inalterades les relacions socials que emparen l'existència de l'explotació. I, tercer, perquè acaba transformant aquells col·lectius (sindicats, partits, moviments socials en sentit més ampli) que opten per aquesta via en gestors del repartiment d'aquestes compensacions. Els assimila i els converteix en un engranatge més de la maquinària.

Possiblement s'està gestant una reedició del pacte entre capital i treball que va suposar la socialdemocràcia. Segurament en aquest pacte les concessions del capital seran molt més petites que en aquell, per la simple raó que la pressió que ha patit és molt menor. Penso que en general les pràctiques de la nova política són un element central i constituent d'aquest pacte.

Opino que, malgrat costi assumir-ho a nivell d'imatge, nosaltres hem de quedar clarament fora d'aquest pacte. Hem de seguir reconeixent que la nostra és una realitat en conflicte. I que, en conseqüència, si veritablement el volem transformar ho haurem de fer mitjançant el conflicte i la lluita, on els resultats vindran de les victòries. En aquest camí ens caldrà reconèixer quina acció col·lectiva respon a aquests interessos i quina, per contra, els nega. Potser per a la meua generació aquest serà un procés dolorós, especialment perquè veurem caure noms de persones conegudes a banda i banda de la barricada. Però, com deia, la realitat és tossuda i el millor és assumir-ho com més aviat millor.

* *Ermengol Gassiot és Secretari General de CGT Catalunya*

<https://lasaldelaterra.wordpress.com/2017/05/27/conflicte-i-politica/>